

den eventuelle Rheder om Befragtningsspørgsmaalet vil se sig nødsaget til at maatte fordre som en Betingelse i Skibets Papirer, at han ikke er i Stand til at anløbe en spansk Havn, og hvad jeg tænker mig senere hen gennem yderligere Traktater ogsaa vil kunne komme til at gjælde franke Havne. En Befragter vil ikke alene føle Ulyst til at fragte de danske Skibe, som endnu ere meget vel ansete omkring i Udlandet, men Nødvendigheden og de økonomiske Hensyn ville føre ham til at befragte en anden Nations Skibe, hvis Stilling ifølge traktatmæssige Forpligtelser med Spanien eller andre Lande have større Riet til hurtig Losning og Ladning, til bedre Bolkværksplass osv. Altsurat ligedan vil det gaa med Skibe, der ere i Maanedstragt, særlig i Middelhavet. Der har været Tegn paa en saadan Fragtfart af danske Skibe i Middelhavet. Ved Maanedstragter forståas, at Skibet leies ud for et eller andet bestemt Tidsrum, og naar jeg nævner en Maaned, er det, fordi det er det hyppigste, men det kan ogsaa ske paa kortere eller længere Tid. Naar saadanne Skibe skulle leies ud i Middelhavsfart s. Gy., vil det være aldeles umuligt for danske Skibe at faae Maanedstragter i Middelhavet, naar de som Betingelse maa stille, at de ikke kunne komme Steder, hvor den danske Nation er uheldigere stillet end andre Nationer, thi Rhederen vil naturligvis ikke indlade sig med saadanne Skibe, selv om Skibene ere bedre, selv om Standen eller Flaget er anset og æret, naar han kan faae det for bedre Kjøb, om end maaste med noget mere Risiko ved andre Nations Skibe. — Jeg har tilladt mig at udtale dette lidt udførligere, fordi jeg har haft den Glæde og Fornøielse at indbringe et Andragende fra den almindelige danske Skibsførerforening af 1874. Denne Forening tæller i sin Midte henved 500 dels forhenværende Skibsførere, dels Mænd i aktiv Tjeneste, og disse Mænd have ogsaa der gjort gjældende noget Lignende som det, jeg har udtalt, og de have fremhævet, at de først nu komme med dette Andragende, efter at de i de sidste Dage med levende Interesse have fulgt vore Forhandlinger, og der hos dem er opstaaet en Frygt for, at Søfartstraktaten skulde blive forkastet. De have tidligere ikke villet tro, at ikke Majoriteten i det danske Folkething havde tilstrækkelig aabent Die for, hvor overmaade meget det vilde skade deres Stand og derved Nationen, om en af dens vigtigste Erhvervsfilber blev standset, forinden de nu har faaet Syn for Sagen. Nu se de, efter at de paa gammel Søndagsvis har holdt sig udenfor alle disse Udtalelser, at Faren er der, og nu have de studt deres

Nødsrud gennem Andragendet. For mit eget Vedkommende skal jeg udtale, at alle de Hindringer, der lægges i Veien for Vedtagelsen af Handelstraktaten og den dertil knyttede Søfartstraktat forbaue ogsaa mig. Det forbauser mig mere og mere, kan jeg gjerne sige, jo længere jeg har den Værelse at sidde paa denne Plads her i Thinget; thi hvilket Spørgsmaal, der end trænger sig frem her, ender det altid i Politik, og vil man spørge enkelte Medlemmer: Kunne vi dog ikke forhandle om Sagerne, faar man det Svar, denne Gang som altid: Gud, det er slet ikke Politik, det er kun økonomiske Sager. Men det er efter min Overbevisning ikke Andet end den rene Politik, og jeg skal tillade mig at føre mit Bevis. Jeg regner mig ikke til nogen af de store Politikere, og jeg skal heller ikke søge hen til dem, som opstille detaillerede Beregninger paa Ører med Hensyn til Tolden — det kan være nødvendigt, hvor der er Tale om Toldloven — men her foreligger ikke andet end to simple Traktater, og jeg vil dog rette det Spørgsmaal til den ærede Ordfører for Flertallet, om han overhovedet har tænkt paa at opstille Beregninger over, hvilke Tab Skibsfarten kunde lide, hvis Traktaten bliver forkastet. Nei, man er blevet paa det mindre Omraade, man har kun — jeg regner altsaa Salttolden fra — beskæftiget sig udelukkende med Handelstraktaten og derigennem udfundet en eller anden — jeg vil tillade mig at kalde det — ubetydelig Medgang i Statsindtægterne, men man har rent glemt at tænke paa, hvormed der vil tabes for Skibsfartens Vedkommende, og det gjælder ikke en Supposition med Hensyn til Tabene, som fra enkelte Sider er fremkommen med Hensyn til Handelen, men det er positive Tab. Jeg maa gjøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at Danmark beholder ikke med Hensyn til sin Skibsfart det samme Standpunkt, naar Traktaten forkastes, som det indtog, før Forhandlingerne begyndte om Traktaten, og det af den simple Grund, at før Forhandlingerne begyndte, var der ingen anden Traktat afsluttet; jeg sigter her navnlig til Traktaten mellem Sverig og Norge og Spanien. Hvis det havde været Tilfældet, at ingen Traktat havde været afsluttet med andre Magter, kunde man have sagt, at vor Søfart vilde være kommen til at staa paa det samme Standpunkt, som før Forhandlingerne begyndte, men hvis vi nu blive staaende, bliver det et mærktigt Tilbagestrid; thi vore Skibe ville tabe ganske overordenligt lige overfor norske og svenske Skibe, som have opnaaet Søfartstraktaternes Goder. Det forbauser mig yderligere, thi jeg husker, at jeg har, og det har de Herrer ogsaa, i Ungdommen læst, at